

יומני היקר,

שמי נעמי לוי, השנה עכשיו היא 2025 ואנחנו מציינים שנתיים למלחמת חרבות ברזל אז אני רוצה לספר לכם על מה שאני עברתי בתאריך 7.10.2025 השבת השחורה.

ביום שישי בשעה 23:00 הגעתי למסיבת נובה בדרום עם שתי החברות הכי טובות שלי, שי ויובל. את שי הכרתי מהכיתה ומאז לא נפרדנו ואת יובל הכרתי מגיל 5. גדלנו ביחד אך לא זכיתי להמשיך ולראות אותה מתבגרת.

הגענו למסיבה אחרי תקופה ארוכה של מבחנים כי רצינו לרקוד, להשתחרר ולשמוח.

למוחרת בבוקר יום שבת בשעה 6:30 בבוקר, אני ושי היינו בבר לקחנו שתייה ויובל נשארה לרקוד ברחבה. מפני שהבר רחוק יחסית. מהמוזיקה שמענו קולות, ישר ששמעתי את הקולות האלה קיבלתי צמרמורת וידעתי שמשהו רע קורה, ואז שמעתי צרחות והבנתי מה היו הקולות, צרורות של יריות, אני ושי לא ידענו מה לעשות, לא ידענו מי עומד מאחורי הרובים וכמה הרובים כבר יש ברחבה, ומה עם יובל? היא בסדר? היא פצועה?

ידענו שאנחנו צריכות לעשות משהו אם אנחנו רוצות לחיות. אמרתי לשי ללכת להביא את האוטו ואני רצה לחפש את יובל. בעודי רצה לחברה רצות לי מחשבות בראש: "היו כל כך הרבה אנשים במסיבה, כולם מתים?". אני רצה ואני רואה אלפי אנשים רצים לכיווני רובם פצועים, ואז אני רואה את יובל מרחוק, אבל היא לא רצה, מישהו מחזיק אותה, היא פצועה. אני מגיעה אליה והיא עדיין בהכרה והיא לוחשת לי: "מחבלים". בשנייה אחת קפאתי ואני מבינה שמחבלים מעזה חצו את הגבול ובאו במטרה אחת - להרוג כמה שיותר אנשים.

אני, יובל וגיא (הבחור שמחזיק את יובל) רצים לחפש את שי, מצאנו אותה נכנסנו לאוטו ונסענו הכי מהר שיכולנו, אבל מהר מאוד הבנו שאם נשאר באוטו נמות.

שי אומרת לנו שאנחנו חייבים להתחבא בשיחים שלצד הכביש ואנחנו מסכימים, יצאנו מהאוטו וראינו כעשרים מטר מאתנו חבורה של מחבלים מוציאים אנשים מהמכוניות מאחורינו והורגים אותם, הבנו שלא משנה מה אנחנו עושים זה צריך לקרות עכשיו. אני ושי יובל וגיא רצים לעבר השיחים, בדרך אנחנו רואים מסביבנו מאות של גופות על הרצפה, הם מתים, הם באו למסיבה לשמוח והם מתו. אנחנו נכנסים לשיח הכי גדול וקרוב שאנחנו רואים ומתחבאים בו.

אנחנו מתחבאים בשיחים ואני מתאמצת לא לבכות מהלחץ, מהחדרה, מהפחד, אבל אם אני אבכה הם ישמעו וימצאו אותנו. אנחנו כעשרים דקות בתוך השיח ואני פתאום נרגעת ומסתכלת על יובל, אני רואה שהיא מדממת, היא פצועה. אני מרימה לה את החולצה ואני מזועזעת, ירו בה והיא לא מפסיקה לדמם. מלחץ מטורף ופחד מלאבד את יובל, אני קורעת חתיכה מהחולצה שלי וקושרת מסביב לרגל של יובל בניסיון להאט את הדימום, אני יודעת שהחיים שלה

כנראה תלויים בזה אני יובל שי וגיא הבחור שלוקח את יובל תקועים בתוך שיח לא יודעים כמה הרוגים יש בחוץ כמה זמן נצטרך להישאר בשיח האם יובל תשרוד את המסיבה האם אני אשרוד אחרי שלוש שעות שאנחנו יושבים בשיח מתפללים לאלוקים ברעש של צרחות בלתי פוסקות ופתאום אני רואה צל של רגליים של מחבל שהולך ומתקרב לכיווננו אני משתיקה את כולם בשיח ואז אני רואה את המחבל מולי אני רואה את גופו, את המבט שלו שצמא לרצח שמסתכל על כל ההרג שגרם גרם ומחייך ממש מעלי, אם הוא מסתכל למטה אנחנו מתים ואז כבר חשבתי שזה הסוף שלנו אנחנו שומעים בקול ערבי "מוחמד בוא הינה" ומחבל הולך.

לאחר חצי שעה אני מתחילה לשמוע קולות מרחוק, אלו היו מכוניות. בהתחלה חשבתי שאלה היו עוד מחבלים אבל ככל שמתקרבים אני מתחילה לשמוע קול של גבר שמדבר עברית. בשניה אחת כולי התמלאתי תקווה מחדש שמישהו בא להציל אותנו ואנחנו חוזרים הביתה.

הטנדר הגיע אלינו ואמר לנו לעלות על הרכב. ארבעתנו ועוד חמישה אנשים נוסעים לעבר בית החולים ברזילי שבאשקלון אבל בנסיעה אני עוצרת מלחץ ומביטה על יובל, היא חיוורת מאוד היא איבדה הרבה דם ופתאום אני קולטת שיובל גוססת ואין סיכוי שהיא תשרוד את הנסיעה הזאת.

אני חושבת בראשי שאין סיכוי שאני מאבדת אותה עכשיו אחרי ששרדנו כל כך הרבה. עוד כעשר דקות אנחנו בבית חולים ואני מתפללת לאלוהים שהיא תישאר אתנו ואני אומרת לה כמה אני אוהבת אותה וכמה היא חשובה לי, אני לא אפרט יותר מדי אבל אני אומר שיובל לא שרדה ונרצחה מדימום יתר. טיפלו בנו בבית חולים, אני שי וגיא שרדנו את נובה.

היום ב-2025 אני גאה לספר לכם שישראל ניצחה במלחמה ולא רק ניצחה גם הגדילה מאוד את שיטחה. לאחר שכבשה את עזה אנחנו בשלום עם כל העולם ומיליוני אנשים באים לבקר את ישראל כל שנה. כולם אוהבים אותנו. עברו שנתיים מהמסיבה ואני יכולה לספר לכם שלראות את יובל מתה מול העיניים שלי לא היה פשוט והייתי צריכה לעבוד על עצמי ועל הנפש שלי הרבה כדי להגיע לאיפה שאני היום אבל עדיין לא עברתי את הטראומה ואני לא חושבת שאני לעולם יעבור אותה זה רק ישתפר. אני לעולם לא יישכח את ה-7.10.23 נעמי לוי

מגישות: מילי גבע ועדי חגאי.